Ч. 11. Второк 28 (15) січня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи австро-угорскі. — З Анґлії. — Димісия болгарского кабінету. — З марокканьского заколоту.

Християньско-суспільне сторонництво в Мораві і Чехії здобуває собі чим раз більше значінє і вплив. Вже при послідних виборах до ради державної то сторонництво осягнуло значні успіхи, а так само заходить ся оно дуже запопадливо, щоби при соймових виборах здобути відповідне число мандатів. В послідних днях віднесло оно сьвітлу побіду при виборах до ради угорскої в Ґеорґебальде в Чехії.

Бар. Равх недовго ще урядує яко хорватский бан, а вже в тім короткім часі показало ся, що єго становище просто неможливе і захитане. Мадярскі часописи накликують до найострійшого гноблення Хорватів. Як пише „Magyar Hirlap" — повинна мадярска национальна держава згнобити з найбільшою рішучостию Хорватів і привернути в триєдинім королївстві повагу Мадярів. А позаяк Хорвати не хотять угнути ся перед Мадярами, то конституция в Хорватиї повинна бути на погляд тих загорілих мадярских дневників знесена. Лише тим способом дасть ся після їх думки розвязати хорватске питанє. Наслїдником бар. Равха має стати ґенерал Томічич. — Переслїдуваниє Словаків мадярских правительством збільшає ся. „Slovensky Obzor", „Narodni Noviny" і „Narodni Hlasnik" мають прасові процеси задля мнимої обиди мадярскої народности. Таким способом деякі словацкі народолюбцї попадуть знов в тюрму. — Відомий словацкий приходник Глїнка, засуджений Мадярами на 2 роки вязниці і 1500 К грошевої кари, відсиджує ту кару в сеґединьскій вязници. Але в єго неприсутности судовий екзекутор заграбив на єго приходстві всї меблї і цїле господарство.

Недавно усунув ґр. Апоні, міністер просьвіти, знаменитого румуньского композитора і професора в греко-кат. семінариї в Блязендорфі, Мурезняну, хоч він там учив 22 роки, за те, що має іспит зложений в Липску, а не мадярский.

В Анґлії міністерство війни думає про помноженє своєї фльоти, а дневник „Standard" висловив дуже виразно причини того наміру. „Наколи Німеччина намагає ся видерти нам верховладу на мори, пише він, то ми приневолені підняти кинену нам рукавицю. Нам не треба більше гроший на те, лише відповіднїйшого розділу квоти, яку має адміралїция до розпорядимости, треба конечно лінїеві кораблї зараз приспособити до чинної служби, вправити належно моряків, виконати направу, збільшити число кружляків і число торпедовців, щоби можна виступити против суперника на отвертім мори".

В Болгариї подало ся міністерство Ґудева до відставки, але князь поручив єму поки що дальше вести державні справи. До палати князя покликано представителїв чотирох опозицийних сторонництв, які суть наслїдниками Стамбуловців, щоби з ними порозуміти ся що до утвореня нового міністерства.

Проголошенє сьвятої війни, „джігав", яку поручує мілїонам магометан наука корану для безпощадного покореня „невірних" перед зеленим прапором пророка, хочби в тім бою прийшло ся утратити житє і майно, витворило в Марокку дуже небезпечну ситуацию для Европейців а особливо для Франциї і Ішпаниї, які безпосередно заанґажовані на марокканьскім терені. Крім того утруднює дуже ситуацию рівночасне змаганє о власть двох султанів Абдул Азіса і Муляя Гафіда а ще більше німецка дипльоматия, яка своїми інтриґами рада би довести до банкротства француских впливів в Марокку. Тому то й не дивно, що вожд повстаня в Фезі Кітані проголосив недавно думку, що нічого Марокканцями боятись ся Европи, бо всї народи живуть у ворожнечи. Противники

---

11)

ЗНАК ЧОТИРОХ.

Оповідане — Конана Дойле.

(Дальше).

— Як гадаєте, на що помер той чоловік? — спитав Ательні.

— О, то не така справа, о якій би я мав висказувати мої здогади — відповів Гольмс сухо.

— Ну, того не дасть ся заперечити, що ви вгадали. — Дивна річ! Двері, як менї сказано, замкнені, а дорогоцінности вартости пів мілїона пропали. Як ви застали вікно?

— Замкнене; але на ґзимсї від вікна суть слїди.

— Так, так! Але коли вікно було замкнене, то они не мають нічого до річи — то розуміє ся само собою. Може того чоловіка спаралїжувало; але що дорогоцінности пропали — ага! вже знаю. Вийдіть на двір, сержанте, та й ви Шольто, ваш приятель може лишити ся.— Як ви гадаєте, Гольмсе — Шольто, як сам каже, був вчера вечером у свого брата. Брат помер нагло а Шольто за дорогоцінности та й в ночи? Може не так?

— А померший встав відтак осторожно і замкнув двері із середини.

— Гм! То якось не складає ся. Возьмемо справу лїпше під розвагу: Тадій Шольто і єго брат посварили ся з собою. Брат помер а ювелї щезли. Тілько й всего, що знаємо. Брата ніхто не видів, від коли Тадій пішов від него. Єго постіль була не ужита. Тадій очевидно дуже занепокоєний. Єго поверховність — ну, скажім — не притягає. Як видите, моя сіть крутить ся коло Тадія і стягає ся щораз більше.

— Ще не всї факти вам знані — сказав Гольмс. — Отся скалка, котру я не без причини уважаю за затроєну, була вбита в голову того чоловіка; видко ще слїд від неї. Отся записана карточка лежала на столї а коло неї тота якась дивна палиця з каміною ручкою. Як то все дасть ся погодити з вашою теориєю?

— Потверджує єї під кождим взглядом. — Цїлий дім преці повен індийских рідкостий. Тадій приніс ту палицю, а коли скалка затроєна, то міг Тадій єї так само ужити як і другий. Карточку уважаю за тумана, якого нам хтось хотів пустити, щоби нас збаламутити. Одиноке питанє єсть, як він звідси втік?. Ну, розуміє ся, атже онтам в стели єсть діра.

З великою зручностию в виду своєї обємистости вилїз він по драбинї і видобув ся крізь діру на вишку. Зараз відтак оповістив він тріюмфуючим голосом, що викрив спадаючі двері.

— Щось такого то він завсїгди знайде — запримітив Гольмс, здвигнувши плечима. — Иноді засвитає єму в єго розумі. — Коли би лиш розумні дураки не були найнедогіднїйші зі всїх.

Ательні Джонс злїз тепер знов по драбині на долину. — Видите — сказав він, — факти завсїгди певнїйші як теория. Мій погляд потвердив ся. В дасї суть двері, котрі навіть суть трохи отверті.

— Я їх отворив.

— Що? Дійстно? То ви їх знайшли?

То відкрите єго трохи пригнобило. — Ну все одно, они лиш доказують, куди той чоловік втїк. — Інспекторе!

— Слухаю, пане — далось почути з коритаря.

— Попросіть пана Шольто, нехай увійде.— Пане Шольто, єсть моїм обовязком сказати вам, щоби ви були осторожні в своїх висказах, бо можна би їх ужити у вашу некористь. Арештую вас в імени королевої яко одного з виноватих смерти вашого брата.

— От тобі маєш! А чи я вам не казав! — верещав бідний чоловічиско, заломлюючи руки і споглядаючи по черзі на кождого з нас.

— Не робіть собі нічого з того, пане Шольто — успокоював єго Гольмс. — Я гадаю, що можу обовязати ся доказати вашу невинність.

— Лиш не обіцюйте богато, пане теоретику; не обіцюйте богато — говорив детектив. — Готово ще труднїйшим показати ся, як то вам здає ся.

— Я не лиш ослаблю обжалованє, але ще й скажу імя та подам опис одного з тих людий, що вчера вечером були в сїй комнатї. Маю всяку причину здогадувати ся, що він називає ся Джонатан Смоль. То чоловік необразований, малого росту і зручний, він не має лївої ноги і носить дереляну, котра від середини єсть витерта. Єго правий чобіт має грубу, чотирогранну підошву а на обцасї зелїзну підкову. Він

Франциї не дозволять скривдити Марокканців. Ішпанія і Франция можуть — доводить він — висилати свої кораблї воєнні, але не можуть мішати ся до внутрішних справ краю. І дїйстно урядовцї францускі і ішпаньскі впевнюють, що они тілько будуть придержувати ся повновластн даної їм конференциєю в Альґесірас, не вмішуючи ся у внутрішні відносини Марокка а особливо до міжусобиці між обома султанами Муляй Гафідом та Абдул Азісом. Так впевнюють сьвіт дипльомати, на ділі-ж і Франция і Ішпанія стоять по боцї Абдул Азіса, який вже через те має для них більшу вартість, що має „магалю" т. є. войско, а новий султан хочби міг зібрати войско, не має для него ні муніциї ні поживи. Значить ся, за те не може побоювати ся францускe правительство острої критики з боку посольскої палати, та ось зайшла подія, яка опозициї дала доволї популярне аґітацийне оруже до рук. Ось ґен. Д'Амад, обнявши по ґен. Дріді провід над францускими войском в Казаблянцї, рушив на полудня та в віддаленю 60 клм. від Казаблянки звів з Марокканцями і то Муляй-гафістами борбу під Сетат і заняв сю місцевість. Але незабаром опустив єї, так що впала в руки Муляя Гафіда. Французи уступили мабуть тому, що хвилево не мали муніциї, щоби удержати ся в добутім місци, та се дало притоку до говореня про їх програну, що розуміє ся остало не без впливу на упадок францускої поваги в Марокку.

Супротив вістий розпусканих францускими і нїмецкими часописями про марокканьску заверуху виступають рішучо всї ішпаньскі часописи і впевнюють, що у Феї зовсїм спокійно. Найбільше впливова ішпаньска часопись „Imparcial" виступає дуже різко против францускої неспокійної політики марокканьскої. Проголошеню Мулей Гафіда султаном не приписують значіня, позаяк не племена его проголосили а урядники, котрі боять ся реформі спинили би їх розбишацку роботу. Переведене реформ було би одиноким способом обезпеченя самостійности Марокка.

Телєґрама ґен. Домад доносить, що Марокканцї напали на два францускі відділи. Французи приневолили ворога до уступленя. По стороні францускій єсть 6 вояків ранених.

Новинки.

Львів, дня 27-го сїчня 1908

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав звичайному професорови львівского унїверситету дрови Антонови Ґлюзїньскому ордер Зелїзної Корони III кл., а звичайному професорови львівского унїверситету дрови Ришардови Вернерови титул і характер радника Двору.

— **Іменованя.** Є. Е. п. Намістник поручив секретареви Намістництва, Александрови Де Льож управу старостваа в Підгайцях.

— **Загальні збори** фiлїї руск. Тов. педагоґічного в Самборі відбудуть ся дня 1 лютого о 2 год. пополудни в забудованю ц. к. семінариї учительскої. На порядку дневнім: 1) Вступне слово. 2) Звіт скарбника. 3) Звіт з дїяльности кружків. 4 Відчит проф. Бирчака: „Артизм і тенденция в українській лїтературі 19-ого віка". 5) Вибір нового Виділу. 6) Внесення членів.

— **Загальні збори** товариства „Шкільна Поміч" у Львові відбудуть ся в середу дня 5 лютого с. р. в комнатах „Рускої Бесїди". Початок о 5 годині.

— **Дрібні вісти.** Руске касино в Стрию устроює в недїлю дня 2 лютого с. р. у великій сали „Народн. Дому" вечерок з танцями. Хто би не одержав запрошень, зволить звернути ся до Вп. Ярослава Кисїлевского в Стрию. — Презесом львівскої ради повітової вибраний дотеперішний віцепрезес п. Леопольд Бачевский, а віцепрезесом п. Валериян Кржечунович з Яричева. — В Комітатї Уж на Угорщинї напали дня 24 с. м. вовки в поли на їдучого туди сьвященика Й. Бузінка і роздерли его і его візника. — Против бувшого російского міністра справ внутрішних, Дурнова внесено до сенату 700 жалоб від осіб, котрих він, будучи міністром, без всякої причини вислав в адміністративній дорозї на заточене. — В державнім банку в Петербурзї викрито спроневірене 2 міліонів рублів. Урядників Смірнова і Соколова потягнено до одвічальности. — Новий одеский ґен.-ґубернатор Толмачев велїв поліциї висадити у воздух і знищити зовсїм якусь господу бомбою, котру знайдено в тій господї. — Гр. Лінар, котрого войсковий суд засудив на рік і 3 місяцї вязниці за неморальне надужиоване вояків (за т. зв. гомосексуальність), єсть шурином вел. князя гескогo — В Призренї в Альбанії поклав хтось в мечеті (магометаньскій божници) голову пацюка, що серед магометан викликало велике обурене і довело опогди до великих демонстраций, підчас котрих позамикано всї базари. — Справа руских студентів засуджених віденьским судом за унїверситетскі авантури прийде дня 24 лютого перед найвисший трибунал.

— **Баль українських медиків** відбуде ся дня 4 лютого в сали „Народного Дому". Початок о год. 9 вечером. Стрій балєвий. Музика військова 15 пп. Карта родинна (4 особи) 12 К, карта вступу 4 К., ґалерея 2 К. Віньєта на запрошенях на той баль нагадує дуже слова з буршацкої піснї: Post iucundam iuventutem — nos habebit humus: але хто єї ладив повинен був памятати й на то, що Est modus in rebus.

— **Репертуар руского театру в Коломиї.** Саля „Каси щадничої". Початок о годині 7·30 вечером. Білєти продає „Народна Торговля", а від год. 5 вечером в день представленя каса театру.

Ві второк, дня 28 с. м. послїдне представлєне „Серед бурі", історична драма зі співами в 5 дїях Б. Грінченка.

— **Самі посудили ся.** З Франкфурту над Меном доносять про таку траґедию: Два господарі Филип Моксгер і Юрий Ґайбель з місцевости Рендель жили віддавна в незгоді. Сими днями мали они ставати перед судом у Вільбель. Коли Мокстер переходив попри хату Ґайбля, вхопив той рушницю і застрілив Моксгера а відтак і сам застрілив ся. Обох знайдено нежнвих.

— **Товариство салютуючих.** На які концепти люди впадають і до чого не мають вже служити нинї товариства оперті на статутах може послужити доказом основане недавно у Відни „товариство салютуючих", котре ставить собі за задачу ширити звичай салютованя замість теперішного звичаю у цивільних людий відкрнваня голови на знак повитаня. Що лїпше, чи салютоване, чи відкриване голови — се річ погляду; то однакож річ певна, що салютоване вигіднїйше. Але після нашого погляду анї одно анї друге не має, бо й не може мати, тої щирости яка повинна бути в повитаню, а яку може мати лиш витане словами. Не розуміємо, длячого би люди знакомі з собою, хоч би впрочім й зовсїм собі чужі, а тим більше своякн, добрі приятелї, а хоч би в деяких случаях навіть і незнакомі, переходячи близько себе, не могли і не повинні поздоровляти одні других словами. Повитане з далека може остаточно відбувати ся чи сяк чи так, чи салютованем, чи відкриванем голови, або попросту лиш кивненем рукою або головою. Отже коли би розходило ся о дїйстну реформу способу поздоровлюваня і витаня, то треба би сягнути трохи глубше, а не обмежити ся на войсковий спосіб салютованя і в тій цїлн аж основувати товариство салютуючих, котре тепер стало предметом жартів і дотепів. Одна в нїмецких ґазет ось як пише о віденьскім товаристві салютуючих:

середних літ, опалений і сидів вже в криміналї. — Сих кілька познак чей вам придадуть ся; та ще й на то роблю вас уважним, що на долони брак єму значної части шкіри. Другий чоловік —

— Ого, другий чоловік? — спитав Ательні Джонес глумливим голосом, хоч ті точні описи, як то легко було по нїм пізнати, дуже его здивували.

— Той другий то досить дивна особа — сказав Шерльок Гольмс, обернувшись на обцасї. — Маю надію, що буду міг вас небавком представити тій парі. На одно слово, Ватзоне.

Він вивів мене на двір аж на місце, де кінчить ся перша часть сходів.

— Ми задля сеї несподїваної події спустили зовсїм з ока первістну цїль нашої їзди — сказав він.

— Менї то якраз прийшло на гадку; то не яло ся, щоби панна Морстан перебувала ще довше в сім домі нещастя.

— Нї. Треба, щоби відвели даму до дому. Она мешкає у панї Цецилії Форестр в Долїшнім Кембервіль — то не далеко. Я тут зажду на вас, коли схочете зі мною вертати — а може ви утомили ся?

— Зовсїм нї. Я не мав би спокою, доки би не довідав ся більше про сю загадочну пригоду. Я, що правда, пізнав вже давнїйше житє з его темного боку, але признаю ся, що потрясаючі пригоди сего вечера сильно подразнили мої нерви. Мимо того хотів би я охотно разом з вами дійти кінця сїй справі, коли я вже тим заняв ся.

— Ваша присутність буде для мене дуже цїнна — відповів на то Гольмс. — Мимо то оба переведемо сю справу а премудрий Джонс нехай собі своє думає. Коли панну Морстан відведете домів, то будьте так добрі і поїдьте на улицю Пінчін ч. 3, недалеко від берега коло Лямбет. В третїм домі по правій руці єсть склеп з повипиханими зьвірятами. У вікні побачити ласицю, що держить в кігтях молодого крілика. Запукайте і викличте до себе випихача, старого Шермена. Скажіть, що я казав єму кланяти ся і нехай пришле менї зараз Тобіого. Того Тобі мусите зараз в дорожцї привезти з собою.

— То пес, як здогадую ся.

— Так, неаби який мішанець з незвичайним нюхом. Менї милїйша поміч того Тобі як цїлої тайної поліциї льондоньскої.

— Добре, привезу вам его. Тепер перша година. Коли візник буде добре поганяти, то перед третою буду тут знову.

— Тимчасом — сказав Гольмс — випитаю ще паню Бернстон та індийского слугу, котрий, як то менї Тадій каже, спить тут в комірчинї побіч. Та й може студиювати методу великого Джонса та слухати его не конче делїкатних притиків. Так, так — ми привикли до того, що „люди глузують собі з того, чого не розуміють". — Добре то сказав Гете.

7. Тобі на тропі.

Я відвіз панну Морстан домів дорожкою, котрою приїхала була поліция. Звичаєм благородних женщин зносила она все горе, доки треба було комусь помагати, що був ще безраднїйший як она сама і тому застав я єї веселою і спокійною коло застрашеної господинї. Але у возї зразу зробило ся їй слабо а відтак розплакала ся рісними сльозами — нічна пригода вичерпала єї сили. Пізнїйше казала менї, що я їй підчас тої їзди видав ся холодний і здержаливий. О борбі в моїй груди о само поборюю, якого то мене коштувало, она нїчого не прочувала. Сочувство і любов опанували мене; я відчував, що й цїлї лїта звичайних товариских зносин не дозволили би менї були виглянути так глубоко в єї хоробру а притім так правдиво жіночу натуру, як той один день зі своїми дивними пригодами. Але анї одно слово прихильности не вийшло з моїх уст. Она була слаба і безсильна, зворушена на умі і нервах. Накидати ся їй в такій з хвили зі своєю любовю, значило би над'уживати єї стан. Що ще гірша — она була богата. Як би розслїди Гольмса показали ся успішні, она стала би спадкоємницею. Чи було би то совістно, чи було би то чесно, коли би войсковий лїкар з половиною платнї користав з дружности, яку случай єму нагилив? Чи не мусїла би она уважати мене за такого, котрий лиш на щастє полює? Такої гадки не міг я стерпіти; мов би неприходима стіна лежав між нами скарб Аґра.

(Дальше буде).

Так скоро не затверджено ще основаня якогось товариства як минувшого тиждня, коли предложено статути товариства намістництву до затвердженя. Але правда, що їх предложив основатель ґр. Ін Гаррах, як кажуть, знакомий здалека з намістником ґр. Кільмансеґґом. Здиманє капелюхів має бути заступлене салютованєм на войсковий спосіб. Знаменита гадка. А особливо сегорічної зими. Пів Відня від осьми днів нездужає від інфлюенци, а хто знає, кілько єсть між тими нещасливими, що набавили ся тої хороби здойманєм капелюхів. Бож у Відни в послідних часах було таке веремя, що сполучало в собі всї шкідливости Петербурга і Льондону. Для товариства салютуючих не могло бути лїпшої пропаґанди як тоті прикрі і невидержимі відносини метеорольоґічні. Але видко, що товариство має ласку лиш у земских богів, але не й у небесних. Бо й що зробило небо в недїлю, коли день перед тим, в суботу, товариство салютуючих уконституовало ся? Піднесло теплоту до 10 степенів Реоміра а сонічко засьвітило так, що прогнало всю мраку. Можна дуже побоювати ся, що пропаґанда для товариства буде дуже зависїти від погоди, а коли завитає весняне сонце, то стопить ся не лиш снїг на горах, але й число членів сего товариства. Остаточно позістануть вірними тому товариству лиш тоті, котрим відкриванє лоба єсть длятого не на руку, бо мають масло на голові.

— **Зміна календаря в Росиї.** Як би на злість галицким старовірам носять ся в Росиї учені круги з гадкою змінення старого календаря на новий. В сїй справі доносять тепер з Петербурга: Комісия, установлена петербургскою Академію наук для заведеня в Росиї календаря нового стиля, розпочала свої засїданя. Предсїдателем комісиї єсть член Академії Ольденбурґ а членами комісиї суть Шіхматов і Рикачев. Крім того засїдають в комісиї ще й заступники всїляких державних інституций. На відбутім першім засїданю поручено справу скликаня межинародної конференциї в справі управильнення календаря, однак в справі сїй не порішено ще нїчого.

— **Сорок і пять днїв живцем закопані.** Як ми то вже доносили, видобуто в копальни золота в Елї в Америцї дня 19 с. м. трох копальників, засипаних тисяч стіп під землею ще дня 4 грудня. Цїлий край — як тепер доносять з Невади — дожидав з великим напруженєм кінця сеї події а радости не було кінця, коли по так довго безуспішних змаганях удало ся наконець тих трох копальників видобути з під землї. Живцем закопаним завязано очи і таких виведено на сьвітло дня, щоби они поволи привикли до него а вирятовані тїшили ся і сьміяли ся разом зі своїми приятелями, котрі їх окружали. Один з них, Байлї, розповідав, як они всї три були страшно пригноблені і яка брала ся їх розпука, коли зміркували, в як страшнім знаходять ся положеню, в своїм гробі глубоко під землею, де їх майже вже душило. Ми — розповідає Байлї — були недалеко рури, що вела на гору, і все зависїло від того, чи она не знищена. Минула година страшного ожиданя. Ми вже були померали, але піт виступив нам на цїлім тїлї, коли ми поволи приходили до сьвідомости, в як страшнім і повнім розпуки знаходимо ся положеню. Ми знали, що скоро би рура пукла, то ми пропали. На конець зачули ми, як хтось ковгає в руру. То давало нам відваги. Я стояв коло отвертого кінця рури і вчув остаточно, як якийсь голос з гори закликав: „Байлї!“ — Був то наймилїйший в моїм житю голос для мене. В кілька хвиль опісля впустили крізь руру трохи стисненого воздуха, котрий нам станув дуже в пригоді, бо ми вже душили ся. Коли ми вже могли знов віддихати, спустили нам в старій пушцї з консерв трохи води, але що дно пушки було зіпсоване, то вода витекла і ми мусїли чекати, аж нам знов воду спустять. Три перші ночи не могли ми спати, бо мусїли лежати на студеній і вохкій земли та й наші нерви були занадто подразнені. Пізнїйше зробили ми собі хоч з трудом якесь леговище, але не мали чим накрити ся. На щастє телефон не був зіпсований і ми закликали, щоби нам спустили крізь руру щось до накритя. Але як було крізь вузку 6 цалеву руру спустити якийсь коц до накриваня? Они там на горі впали на добру гадку: порізали коци вузкі кусні та спустили нам іглї і нитки а ми на відтак позшивали кусні і мали вже чим накрити ся та спали добре. — Наші події з житя засипаних під землею звістні вже з попередної вісти, поданої нами.

Телеґрами.

Відень 27 січня. Нинї в полудне Є. Вел. Цїсар навідав ся до нїмецкого амбасадора Чірского, щоби зложити єму ґратуляцию з нагоди уродин цїсаря Вільгельма.

Будапешт 27 січня. Католицкий союз народний уконституував ся на вчерашних зборах; явило ся на них богато послів і представителїв духовеньства. Віцепрезидент палати послів виказав цїль союза, котрий має сполучити католиків Угорщини в один табор і боронити їх від атаків. Епископ Прогазка відчитав письмо Папи, котрий зазначує, що основане того союза єсть дїлом вельми похвальним. Слїдуючі бесїдники зазначили, що союз не має цїлий політичних.

Вильно 27 січня. Литовским послам, що хотїли устроювати звітові віча у Вильнї і инших містах, позволили власти складати звіти лиш в российскій мові. В виду того відбувають ся лиш приватні і довірочні збори.

Букарешт 27 січня. Полїция заперечує чутку, розширену часописю „Ероса“, мов би то відкрито заговір против королївскої родини. Правдою єсть лиш то, що арештовано якогось підозріного жида, котрий буде видалений.

Букарешт 27 січня. Відбув ся тут з'їзд адвокатів з Румунії, котрі невдоволені з постанов закона о реорґанїзациї уряду мирових судиїв і кажуть, що потерпіли через то шкоду. З'їзд ухвалив загальний страйк. Найвизначнїйші адвокати з Букарешту і Яс голосували против страйку.

Константинополь 27 січня. Команданта округа, котрого задачею було поборювати ватаги в монастирскім вілєтї, Ґаді-пашу, усунено з уряду з причини різнї в Драґош.

Лїсбона 27 січня. Єсть доказаною річию, що одна ґрупа републиканів і радикалів, котра мала запас револьверів і бомб, лагодила на день 31 с. м. розрухи. Після чутки наміряли они але безуспішно викликати ворохобню в касарнях. Правительство поробило зарядженя, щоби забезпечити публичний порядок і дисциплїну в армії.

Боенос Айрес 27 січня. З причини обструкциї правительство взяло назад всї предложеня внесені до обох палат арґентиньского парляменту і закрило секцию за помочию декрету. Зачувати, що обі палати мимо того зберуть ся нинї, в понедїлок па засїданє. В такім случаю правительство оголосило би стан облоги. В містї спокій. Біржа вислала депутацию до президента в цїли зложеня єму ґратуляциї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): **7·20**, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамчє): 7·01, 11·40, **2·20**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·56, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня, 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. сьвят, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвата).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвят.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).